ეროვნული ბიბლიოთეკა

საქართველოს ძლიერება გაუმარჯოს!

ლეჩხუმი

გაზეთი გამოდის 1938 წლიდან

რაიონის საზოგადოებრივ-პოლიტიკური გაზეთი

№ 30 (6669) 20 სექტემბერი ოთხშაბათი

5 ნოემბერს საპრეზიდენტო და საპარლამენტო არჩევნები გაიმართება. საარჩევნო კამპანიამ სტარტი აიღო.

შეიქმნა საარჩევნო ოლქები

საქართველოს ცენტრალური საარჩევნო კომისიის 1995 წლის 5 სექტემბრის დადგენილებით შეიქმნა საქართველოს ტერიტორიაზე 85 ერთმანდატიანი საარჩევნო ოლქი, მათ შორის ცაგერის №45 საარჩევნო ოლქი, რომელიც მოიცავს ცაგერის რაიონს.

ცენტრალური საარჩევნო კომისიის მისამართია: ქალაქი თბილისი, დადიანის ქუჩა №5 ტელეფონი: 98—70—10.

საოლქო საარჩევნო კომისიის ინფორმაცია

საქართველოს რესპუბლიკის პარლამენტის არჩევნების ცენტრალურმა საარჩევნო კომისიამ დანიშნა:

ცაგერის №45 საარჩევნო ოლქის საოლქო საარჩევნო კომისიის თავმჯდომარედ ხვადაგიანი გელა პორფილეს ძე, ცაგერის რაიონის განათლების განყოფილების მეთოდისტი. კომისიის წევრებად: კვირკვიშვილი გიორგი ალიოშას ძე-რაიონულისაკრებულოს გამგეობის მთავარი სპეციალისტი. ჩიქოვანი მირიან ალექსის ძე—საქართველოს ახალგაზრდობის საქმეთა დეპარტამენტის რწმუნებული ცაგერის რაიონში.

სხვადასხვა პოლიტიკურმა პარტიებმა კომისიის წევრებად დანიშნეს:

ტრადიციონალისტთა კავშირმა—ახვლედიანი მერაბ ქორას ძე, განათლების მუშაკთა პროფკავშირის რაიკომის თავმჯდომარე. ილია ჭავჭავაძის საზოგადოებამ— ომანაძე გულნარა ნიკოლოზის ასული—კავშირგაბმულობის რაიონული კვანძის ინჟინერი. ლიბერალურ—კონსერვატორთა პარტიამ—ცხვარიანი დავით დავითის ძე— ცაგერის საშუალო სკოლის დირექტორის მოადგილე. მწვანეთა პარტიამ—ახვლედიანი რუსუდან დავითის ასული—საშენ მასალათა სამეურნეოთაშორისო საწარმოს დირექტორი.

მოქალაქეთა კავშირმა—ჩარკვიანი გურამ დავითის ძე—ცაგერის რაიონის სახელმწიფო სატყეოს მთავარი მეტყევე. თავისუფლების პარტიამ—კოპალიანი კორნელი ჯიმშერის ძე—ცაგერის რაიონის სამხედრო კომისარიატის ოფიცერი.

საოლქო საარჩევნო კომისიამ თავის პირველ სხდომაზე, კომისიის თავმჯდომარის მოადგილედ აირჩია კვირკვიშვილი გიორგი ალიოშას ძე, მდივნად—ომანაძე გულნარა ნიკოლოზის ასული.

საოლქო საარჩევნო კომისიის [illegible] ერი [illegible] რაიო[illegible] მგეო[illegible] ენობა. [illegible] ონი [illegible]—96.

21 სექტემბერს ღვთისმშობლობაა—შობა ყოვლადწმინდა დედოფლისა და მარადის ქალწულ მარიამისა!

შობამან შენმან ღვთისმშობელო ქალწულო, სიხარული აუწყა ყოველსა სოფელსა, რამეთუ შენგან აღმოგვიბრწყინდა მზე სიმართლისა, ქრისტე ღმერთი ჩვენი, დახსნა წყევა და მოგვმადლა კურთხევა და განაქარვა სიკვდილი და მოგვანიჭა ჩვენ ცხოვრება საუკუნო.

ღვთისმშობლის შობის ტროპარი.

ეკონომიკა

იყოთა და საინტერესოა ის, რომ ეს შეხედულებები მკვეთრად ალტერნ-[illegible]

წარმოებას—ავტორი).

ეს გადასახადი ყველაზე დაბალია საქართველო—! [illegible]

ყურადსაღები სიახლეებია. მიუხედავად იმისა, რომ ინსპექციის მუშაკთა ხელფ—[illegible]

საგადასახადო პოლიტიკა: სტიმული თუ მუხრუჭი?

ამბობენ, რომ დღეს საქართველოს ეკონომიკა ჯერ კიდევ სრული კოლაფსის მდგომარეობაშია. სულ რამდენიმე საწარმო შემორჩა, ჯერაც რომ ფეთქავს, სხვები კი ან უქმად დგანან, ან საერთოდ აღიგავნენ პირისაგან მიწისა. მეწარმეებიც თავიანთ საწარმოებს დაემგვანნენ—ზოგს წარმოების გართულებულ პირობებთან ბრძოლაში ლამის სული ამოხდის, ზოგი ისევ მთავრობის ბოძებულ „ფონდებს" ელოდება და ამ ლოდინში იქანცება. ზოგიც უკვე აღარ არსებობს, როგორც მეწარმე. ისინი თავიანთ უბედურებაში, ერთმანეთს უწყის ვის აღარ ადანაშაულებენ, მაგრამ მთავარი ბრალდებული უკვე გამოიკვეთა— რეკეტი. რეკეტი არა მხოლოდ ჩვეულებრივი გაგებით, რომელშიც დამნაშავეთა სამყაროს მიერ საწარმოთა „დაბეგვრა" იგულისხმება. მეწარმეები ჩივიან სახელმწიფოებრივ რეკეტზე, რომელშიც ძირითადად საგადასახადო პოლიტიკას გულისხმობენ. ისინი ამბობენ, რომ წარმოების უმოქმედობაში ლომის წილი უდევს საგადასახადო პოლიტიკას, რომ იგი ძალზე მკაცრია და აბრკოლებს წარმოების განვითარებას, ამოსუნთქვის საშუალებას არ აძლევს მეწარმეს. ამ საკითხზე სპეციალისტთა აზრი ორადაა. ერთნი ამბობენ, რომ ჩვენი საგადასახადო პოლიტიკა ძალიან ლიბერალურია და მისი გამკაცრებაა საჭირო და იმსჯელებენ განვითარებული კაპიტალისტური ქვეყნების მაგალითს, სადაც გადასახადების ძალზე მაღალი განაკვეთები მოქმედებს, მეორენი, პირიქით, ამტკიცებენ, რომ ქვეყნის საგადასახადო პოლიტიკა ამ ეტაპისათვის ძეტისმეტად მკაცრია და მისი ლიბერალიზაციაა საჭირო. მაგრამ რა აზრის არიან მასზე ისინი, ვინც უშუალოდ ახორციელებს საგადასახადო პოლიტიკას, თუმცა მის შემუშავებაში წილი არ უდევს? ცაგერის საგადასახადო ინსპექციის უფროსის მერაბ გუგავას აზრით, საკითხის ასე რადიკალურად დასმა არაა სწორი, რადგან თავისთავად დღევანდელი საგადასახადო პოლიტიკა არაა ეკონომიკის უმოქმედობის განმაპირობებელი. მისი თქმით, დამატებული ღირებულების გადასახადი არც ისე დამღუპველია წარმოებისთვის, როგორც ამას წარმოადგენენ ხოლმე. გადასახადი მოქმედებს არაიმდენად პროდუქციის გამოშვებაზე, რამდენადაც მის ფასზე (პროდუქციაზე დარიცხული გადასახადი აძვირებს მას. ეს კი დღევანდელ პირობებში მაინცდამაინც ხელს არ უნდა უწყობდეს ლოში, კაპიტალისტურ და ყოფილ საბჭოთა კავშირის [illegible] [illegible] კი. [illegible] 20 პროცენტს აღემატება, მაშინ, როცა ქართველი მეწარმეები 20 პროცენტს ან თუ საქმე პროდუქციის ყიდვა—გაყიდვასთან გვაქვს, ესეყიდვა—რეალიზაციიდან დარიცხული თანხის 16,67 პროცენტს იხდიან. მართალია, საწარმოები ამასთან იხდიან მოგებიდან გადასახადს (პროდუქციის მწარმოებელი—10 პროცენტს, ვაჭრობას თუ ეწევა—20 პროცენტს), მაგრამ დღეს ეს საკმაოდ უმნიშვნელო თანხებია. გარდა ამისა მეწარმემ უნდა გადაიხადოს ქონების გადასახადი, გადასახადები წყალზე, ტრანსპორტზე, ღვინის, ჩაის, თამბაქოს მრეწველები დამატებით იხდიან აქციზის გადასახადს, რაც საკმაოდ მაღალ ნიშნულებს აღწევს. ამას პლუს სოციდაზღვევის 37, დასაქმების—3 და ჯანდაცვის—3 პროცენტი (ხელფასიდან) და თითქმის მართლაც მძიმე სურათი ეხატება, მაგრამ საერთო ჯამში, გადასახადთა ჯამური განაკვეთი 50—60 პროცენტს არ სცილდება მაშინ, როცა განვითარებულ კაპიტალისტურ ქვეყნებში 90%—საც კი აღწევს.

რაც შეეხება გადასახადების ამოღების სისტემას, მერაბ გუგავას აზრით, აქ საკმაოდ ასი დაბალია (3—5 მლნ კუპონი) სისტემა ისეთია, რომ არ აძლევს მათ ანგარების საფუძველს. საწარმოში გადამალული თანხის აღმოჩენის შემთხვევაში თანხის 30% საგადასახადო ინსპექციას ეკუთვნის, თვით თანხის ამომღები მის 5%—ს იღებს. ასე, რომ იგი დაინტერესებულია თანხის ამოღებით. ასე, ცაგერის საგადასახადო ინსპექციამ 11 მლრდ კუპონი გადამალული თანხა აღმოაჩინა სხვადასხვა საწარმოში. ამ 11 მილიარდიდან ოთხი ინსპექციას ეკუთვნის, სხვა საქმეა, თუ რამდენად რეალურია მისი ამოღება.

რესპუბლიკური საგადასახადო სამსახური ყურადღებას არ აკლებს რაიონის ინსპექციებს. ეს ყურადღება ხშირ ინსტრუქტაჟსა და ლიტერატურით ორიულ მომარაგებაში გამოიხატება, როგორც ჩანს, მათ კარგად ესმით ამ სამსახურის როლი და მნიშვნელობა საბაზრო ეკონომიკის პირობებში.

ამბობენ, რომ საგადასახადო პოლიტიკა ეკონომიკის მამოძრავებელი მექანიზმია. ყველა სპეციალისტი ლიბერალური საგადასახადო პოლიტიკის მომხრეა ის თუ მკაცრისა, ერთსულოვანია ერთში—ეს პოლიტიკა ხელს კი არ

(დასასრული მე—2 გვერდზე)

სოფელი, დრო, ხალხი...

ტერიტორიულად წიფერჩის საკრებულო ყველაზე დიდია რაიონში. ჩაძირული იგი ქვეყნის ორომტრიალში თავისი საწუხარითა და საკეთებლით, ხან იმედით მოცქერალი, ხანაც შემნარევი ფართე თვალებით. იცის სოფელმა და მისმა გამგებლობამ თავად რომ უნდა მიხედოს საქმეს, თავად უპატრონოს გზასა და კარს, იცის, ცდილობს აკეთებს, მაგრამ ბევრი რამ სცილდება მათ შესაძლებლობებს. ამიტომ სჭირდება ხელის შეშველება, თუნდაც იმედი, კეთილი რჩევა და სოფლის გასაჭირის გათავისება.

მიწა: ვისაც მეტი აქვს, არ ემეტება

სოფლის ღონიერებას ბევრად განსაზღვრავს მიწის რეფორმის დროული და სწორი განხორციელება. საკრებულოს გამგებლის გია ჩარკვიანისა და მისი მოადგილის ცაგუ ახვლედიანის თქმით, ამ მხრივ საგანგაშო არაფერია. გამიჯნულია სოფლები, განსაზღვრულია მიწის ფონდები, კატეგორიები. წიფერჩში, ჩქუმსა და ქულბაქში პირველი კატეგორიის კომლზე ერთი ჰექტარი მიწა გამოიყო, ლარჩვალში—0,7 ჰექტარი, ბარდნალაში—0,65 ჰექტარი. ჩქუმში ნორმალურად წარიმართა მიწის განაწილება და შეიძლება ითქვას, პრივატიზაცია აქ თითქმის დამთავრებულია. ქულბაქში ლტოლვილების პრობლემა წარმოიშვა. მათ სტიქიურად დაიკავეს მამა—პაპური ადგილები. იყო არა ერთი უხერხულობა, მაგრამ მასპინძლებმა და სოფლის ხელმძღვანელებმა დათმეს, ბევრმა საკარმიდამო ფართობიც კი დათმო ლტოლვილის სასარგებლოდ.

დანარჩენ სოფლებში მიწის პრივატიზაცია დაუმთავრებელია. ბარდნალაში გაუზომავია მიწები, ლარჩვალშიც არაა ეს სამუშაო დამთავრებული, მოსახლეობისათვის არ ჩაუბარებიათ აქტები. საკრებულოში მიწის თაობაზე შემოსული საჩივარ—განცხადებებიდან ზოგიერთი გადაუწყვეტელია. თავადაც წუხან: ვისაც ზედმეტი მიწა აქვს, ნებით არ ტოვებს. კომისიამ მიუზომა ერთს მეორის ზედმეტი, ეს მეორე კი ნაჯახით დგას და არ გიშვებს. რთულია ძალიან, თანაც არ არისო კანონი...

ახლა რაღა დროსია, ბარემ მოსავალიც მოიწევა და ამ შემოდგომაზე საკრებულოს ხელმძღვანელობასა და მიწის რეფორმის კომისიებს აუცილებლად დასჭირდებათ პრაქტიკული დახმარება რაიონული კომისიისაგან, რომ ბოლოს და ბოლოს მიწა განაწილდეს.

რაც შეეხება მიწის გადასახადს, გაწერილია ყველა ოჯახზე ახლა მთავარი მისი ამოღებაა.

პრობლემა დასაქმებაა

რეგიონში იშვიათია დანაშაულობები. ეს კარგია, მაგრამ ცუდია სიმშვიდე, რომლითაც სოფელი ცხოვრობს: ზაფხულში ერთი-ორჯერ კინო თუ გამოჩნდება სოფლად. ხანდახან სასოფლო კლუბშიც გაიელვებს ღონისძიება. ამას წინათ ოყურეშელებს გაუ-

წიფერჩი

მართავთ იუმორის საღამო წიფერჩის კლუბში და კმაყოფილებით იხსენებენ.

დადუმებულია შიდასასოფლო სატელეფონო ქსელი, სოფლისავე აზრით, მონდომებაა საჭირო მის აღსადგენად და ბევრი არაფერი. მთელ საკრებულოში სამი კომერციული ჯიხური, ქულბაქის სახერხი და საავეჯო საამქროები და კიდევ შეიძლება რაღაც წვრილმანი სარეწი მოქმედებდეს. რამდენი უნდა დასაქმდეს აქ? და გარბის ახალგაზრდობა, გარბის რუსეთში. მარტო პატარა ჩქუმიდან 8 კაცია წასული, ამ ბავშვაც რომ ვერ იგებენ ოჯახში. ასეა ყველა სოფელში.

ვინც ადგილზეა, წართმეული აქვთ ძიების გრძნობა, ინიციატივა, რომ რაღაც შექმნან, ელემენტარულად ადამიანური [illegible] დონ ყოველდღიურობა. ნიტოვებული და გაძარცვულია ბარდნალაში მათთვის აშენებული მშვენიერი სპორტული კომპლექსი.

ერთადერთი ბედნიერება ის არის, რომ ტელევიზორი უჩვენებს.

წინ წყალი, უკან...

ბარდნალაში გუმარეშას მიმდებარე ტერიტორიაზე მშვენიერი ახალდასახლებაა, კომპაქტური, კაპიტალური, თანამედროვე სახლებით, მაგრამ, ჩვენის აზრით, აქ დაფუძნება თავიდანვე იყო შეცდომა. ცხენისწყალი აშკარად ემუქრება დასახლებას, ისე აშკარად, რომ წყალდიდობისას ღამე არ სძინავთ აქაურებს. არადა ადგილობრივი ძალებით არაფერი შეიძლება. არც მამა—პაპური ჯებირები გამოდგება, რადგან წყალმა ბეტონის დამბებიც კი წალეკა. საქმე ის გახლავთ, რომ დასახლება ძალზე დაბალ, ჭაობიან ადგილზეა გაშენებული, წყლის დონე კი ყოველდღე იწევს. დასახლებას მეორე საშიშროებაც აქვს—გუმარეშის მხრიდან მეწყერული მოვლენებია.

ბარდნალელი მოსახლეობა შეხვედრია ჩვენი მხარის რწმუნებულს, რომელიც დაპირებია ნაპირსამაგრის გაკეთებას. ამ იმედითაა ახლა სოფელი და იმ იმედით, რომ ამ სამუშაოსათვის მინისტრთა კაბინეტის მიერ გამოყოფილია სამი მილიარდი კუპონი.

და საერთოდ: სოფლებში მოძველებულია ხიდები. ჩქუმში ხიდს მდინარე ჯონოულზე მთლიანად გამოეთხარა ბურჯი, იგივე ითქმის წიფერჩის ბოგირზე და ა. შ.

სკოლა-მფეთქავი ძარღვი

სკოლის ეზოში აღარავის ველოდით, 6 გაკვეთილი დასრულებულიყო და იმიტომ. სინამდვილეში აქ თითქმის ყველა მოსწავლე და მასწავლებელი დაგვიხვდა. მასწავლებლები თავისთავად, ბავშვებს კი, კლასებს შორის შეჯიბრება მიმდინარეობდა სკოლის სპორტულ მოედანზე ფრენბურთში და ერთი ჟრიამული ჰქონდათ.

ჩვენც ჩავერთეთ მათ საუბარში. სატკივართაგან ახლა მთავარი ზამთრისთვის მზადყოფნაა. წელს საკრებულოს დახმარებით და მშობელთა ძალებით უნდა დამზადდეს სკოლისთვის სამყოფი შეშა. ბევრი მშობელი გაგებით შეხვდა ამ აუცილებლობას, მაგრამ ბევრი ისევ ძველებურად აზროვნებს: გადმოულოცავს შვილს სკოლას და დამთავრდა.

სკოლის კოლექტივი მებრძოლი, ახალგაზრდულია, თუმც ხუთი მილიონი ხელფასის შემყური. საარსებო პურს დანატრებული, მაგრამ მაინც შემართული. დღეს სანთელივით ანთებული და გულმხურვალე, მასწავლებელი მაინც მასწავლებელია, ღმერთმა ნუ მოუშალოს მისი მადლი სოფელს.

რას ფიქრობენ არჩევნებზე:

—არჩევნები უნდა ჩატარდეს და მასში ყველამ უნდა მივიღოთ მონაწილეობა.

—მომხრე ვარ საპრეზიდენტო ხელისუფლების. პრეზიდენტს მეტი უფლებები აქვს და ეს სჭირდება დღეს ქვეყანას.

—მაქვს რაღაცის იმედი თუ არ გაგვიცრუვდა.

—ჩვენი ღონიერებაა მთავარი, რომ პარლამენტში ღირსეულნი მოხვდნენ.

რომ ხმიანობდეს ზარი...

ისტორიულად ქართული სოფელი ეკლესიასთან ერთად შენდებოდა. ყველა სოფელში, რაგინდ მცირეც უნდა ყოფილიყო იგი, აუცილებლად იგებოდა ტაძარი რომელიმე მართლმადიდებლური დღესასწაულისა თუ წმინდანის სახელზე. წიფერჩის საკრებულოს სოფლებშიც მდგარა ისინი—ზედა წიფერჩში—წმინდა გიორგის, ქვედა წიფერჩში—მაცხოვრის, მთავარანგელოზის, ჩქუმში—მთავარანგელოზის. დღეს ნატაძრალზე ნანგრევებიღაა დარჩენილი, ზოგან მხოლოდ ასწლოვანი ხეების კორომი თუ მიანიშნებს ადგილის სიწმინდეზე. ნამარნევის (ჩქუმი) განთქმული მონასტერიც ნანგრევებადაა ქცეული. მაგრამ თუ ხალხი მოიწადინებს და მამაპაპური რწმენის გოდოლის აღდგენას შეუდგება, შეუძლებელი არაფერია. დღეს, რა თქმა უნდა, ლაპარაკი ძნელია ძველი, დიდებული ქვითკირის ეკლესიების აღდგენაზე, ეკლესიამ შეიძლება ხის შენობაშიც დაივანოს. აკი გადაუწყვეტიათ ჩქუმელებს ჩქუმის მთავარანგელოზის სახელზე ხის შენობის აგება, ჯერჯერობით ამ განთქმული სალოცავის შემონაწირით ზარი შეუძენიათ, შემოწირულობებს პატრონობენ და იმედი აქვთ, რომ მალე ეკლესიის მშენებლობასაც შეუდგებიან. ჩვენი უახლოესი, გაბოლშევიკებული წინაპრების მიერ ბარბაროსულად დანგრეულის აღდგენა აუცილებელია იმისათვის, რომ მათ საქმეთა გამო მოწეული ღვთის რისხვა წყალობად შეიცვალოს. ღვთის მადლით, ამას გრძნობს დღევანდელი ქართველობა, ლეჩხუმშიც შეიმჩნევა რწმენისაკენ შემობრუნება და ღვთის სადიდებლად კეთილი საქმეებით მისი დადასტურება. ამის საოცარი მაგალითიც არსებობს—ტვიშში ნანგრევებიდან პირვანდელი დიდებულებით წამოიზიდა წმიდა გიორგის ბაზილიკა, და ეს გააკეთა ერთმა კაცმა—ბატონმა სოსო სვანიძემ. და თუ ერთმა კაცმა, რაგინდ შეძლებულიც უნდა იყოს ის, შეძლო ჩვენს დუხჭირ დროში აეგო გრანდიოზული შენობა (რა თქმა უნდა, ლეჩხუმის მასშტაბით), მით უფრო მთელ სოფელს, რა გინდ ღარიბიც უნდა იყოს იგი, არ უნდა გაუჭირდეს მომცრო ხის შენობის აგება ეკლესიისათვის.

ლადოს ოდაში

ლადოს სახლში ყოველწლიურად ერთი თვე მაინც დიასახლისობს მისი სისხლი და [illegible] პოეტის და [illegible] მედეა [illegible] სახლში ფუსფუსებს.

პოეტის ოჯახში დღეს გლოვაა, სიძის უეცარი გარდაცვალების შემდეგ რამდენიმე თვეში ქალბატონმა ანიკომაც, ლადოს ერთგულმა და მშვენიერმა მეუღლემ, მიაბარა სული უფალს. ამიერიდან ამ ოდის აივანს აღარ დაამშვენებს ანიკო ვაჩნაძის ულამაზესი ღიმილი.

ქალბატონი მედეა იგონებს თავის ბავშვობას, დედას, მამას, ძმებს. იხსენებს ბაბუას სიკვდილის მიზეზს—24 წელს ადგილ-მამულები რომ ჩამოართვეს, დიდი გუჯუ ბატონი დარბაისლურად შეეკითხა თურმე ადგილობრივი ხელისუფლების წარმომადგენელს—„სადათვიაც“ და „საჭაბლიაც“ (ე. ი ეს ტყეებიც უნდა ჩამოგვართვათო?) და დასტური რომ მიიღო, ჩუმად, სიტყვის ამოუღებლად გამობრუნდა უკან, სახლში და ჩუმადვე მოკვდა—გული გაუსკდა.

ლადოს დასთან, მისი შვილებისა და სიხარულის მოზიარესთან ბაასი როდი გვწყინდება, მაგრამ დანანებით ვემშვიდობებით ქალბატონ მედეას და ძვირფასი რელიქვიით, მის მიერ გამოცემული ლადოს ლექსების ფაქსიმილური კრებულით დასაჩუქრებულნი ვტოვებთ ასათიანების ძველებურ კარ—მიდამოს.

სოფელი მრავლდება

ტრაგიკული ვითარება შეიქმნა საქართველოში—ქართველები არ მრავლდებიან. დემოგრაფიული ბუმი არც მანამდე ყოფილა, მაგრამ ბოლო ხანებში სულ დავპატარავდით, მინიმუმამდე შემცირდა შობადობა. ასეა მთელ საქართველოში, წიფერჩის საკრებულოს გარდა. 90—იან წლებში ყოველწლიურად 1 ერთეულს შეადგენს მოსახლეობის ბუნებრივი მატება. წლეულს ჯერჯერობით უფრო კლებისკენ იხრება დემოგრაფიის სასწორი, მაგრამ წლის ბოლომდე ჯერ ჯიდევ დროა და იქნებ ბოლო დროის ტენდენციამ დასძლიოს—იმატოს! ამ არეულ დროში ეს უკვე ბევრს ნიშნავს. ეს იმედს, სინათლეს, რწმენას ნიშნავს, რომლის გარეშეც სოფელს მომავალი არ აქვს.

მ. ძნელაძე.

ი. ხმელიძე.

გილოცავთ

ნინო, თამაზ კოპალიანებს
ნელი, შალვა ფოჩხიძეებს
თალიკო, ჯემალ კოპალიანებს

გილოცავთ შვილისა და შვილიშვილის შეძენას, გაზრდილიყოს სასახელო ქალი.

თინა, მირიან ახვლედიანები ოჯახებით.

სოციალური სფერო

დღევანდელ სიდუხჭირით სავსე ყოფაში საკუთარ პრობლემებში ისე ჩავიძირეთ, დაგვავიწყდა ჩვენს გვერდით არსებული გაჭირვებული ადამიანები, საუბედუროდ ასე რომ მომრავლდნენ და ყველა, თითოეული ჩვენგანი თითქოს გულხელდაკრეფილი შევყურებთ გაყინულ სახეებს, გაციებულ გულს, მათხოვრად ქცეულ ადამიანებს, ვუყურებთ და ვფიქრობთ, იქნებ სულ სხვა ძალა მოვიდეს და გადაარჩინოს ეს ადამიანები. არა, არაფერი ამ ადამიანებს, ამ ქვეყანას არ გადაარჩენს, გარდა ჩვენი აქტიურობისა და გულშემატკივრობისა.

როგორც ვხედავთ, მიუხედავად ერთგვარი ძვრებისა, ცხოვრება დღითიდღე მძიმდება და ძვირდება, მაგრამ დღეს ყველაზე მეტად სულის სიღატაკე უფრო გვაწევს მხრებზე, ვიდრე ნივთიერი.

როგორ ცხოვრობენ რაიონში მარტოხელები, შრომისუუნარდაკარგულნი და პენსიონერები? რა დახმარებას უწევენ მათ? ამ კითხვებით მივმართეთ რაიონული საკრებულოს შრომისა და სოციალურ საკითხთა განყოფილების გამგეს **გულვერ ბრეგვაძეს**, რომელმაც გვითხრა:

საჭიროა მეტი კოორდინაცია

თავიდანვე მინდა კრიტიკით დავიწყო და ამ მხრივ არსებულ ნაკლოვანებებზე ვისაუბრო. მარტოხელები, ობოლნი და შრომის უუნარდაკარგულები ჩვენი ტკივილია და ორმაგ ტკივილს გვანიჭებს ის, რომ მათ იმ დახმარებას ვერ ვუწევთ, რაც საჭიროა.

1994 წლის იანვარში რაიონული საკრებულოს გამგეობის გადაწყვეტილებით შეიქმნა მარტოხელა, შრომისუუნარდაკარგულ მოქალაქეთა, პენსიონერთა და ინვალიდ ბავშვთა დახმარების ფონდი. დახმარების ფონდში მონაწილეობა უნდა მიეღო საწარმოების, ორგანიზაციების, კოოპერატივებისა და ფირმების მუშაკებს, რომლებიც ნებაყოფლობით კვარტალში ერთი თვის ხელფასის 1 პროცენტს გადარიცხავდნენ დახმარების ფონდში, რაც იმის საშუალებას მოგვცემდა, რომ დავხმარებოდით შიმშილის ზღვარზე მისულ გაჭირვებულ ადამიანებს ცხოვრების პირობების გაუმჯობესებაში. ამ გადაწყვეტილების საფუძველზე აგრომრეწვბანკში გაიხსნა ანგარიში. მაგრამ აგერ უკვე წელიწადნახევარია მას შემდეგ გასული და ანგარიშზე 1 მილიონამდე კუპონია მხოლოდ ჩარიცხული.

სოციალურად დაუცველი ფენების, მარტოხელა, შრომისუუნარო, ინვალიდებისა და იძულებით გადაადგილებული პირების დახმარების მიზნით გარკვეული ღონისძიებები ტარდება გამგეობის შრომისა და სოციალურ საკითხთა განყოფილების, სოცუზრუნველყოფისა და საავადმყოფოს ხელმძღვანელების, წითელი ჯვრის ადგილობრივი ორგანიზაციისა და ლტოლვილთა კომიტეტის მიერ. სოციალურად დაუცველ ფენებზე დახმარება უფრო მიზნობრივი უნდა გამხდარიყო მას შემდეგ, რაც რაიონული საკრებულოს გადაწყვეტილებით 1994 წლის ნოემბერში გამგეობასთან შეიქმნა ჰუმანიტარული ტვირთის მიღების, უსაფრთხო დაცვა—დაბინავებისა და განაწილების საკოორდინაციო საბჭო. მაგრამ ჰუმანიტარული დახმარების ტვირთის შემოსაზიდად მომწოდებელ ორგანიზაციას ზოგჯერ სიები წარედგინება ისე, რომ ის არ იხილება საკოორდინაციო საბჭოს სხდომაზე, ასევე არ მოწმდება ბეჭდითა და ხელმოწერით გამგებლის მიერ. ასე, მაგალითად, რაიონული საავადმყოფოს ხელმძღვანელების მიერ მიმდინარე წელს 5 წლამდე ბავშვების სიები ისე გაიგზავნა ჰუმანიტარული დახმარების მომწოდებელ ორგანიზაციაში, რომ ის არ განხილულა და დამტკიცებულა საკოორდინაციო საბჭოს სხდომაზე.

წითელი ჯვრის ადგილობრივი ორგანიზაციის ხელმძღვანელობამ (თავმჯდომარე იაგო ყურაშვილი) ზემდგომ ინსტანციაში მარტოხელა შრომის უუნარო პირებზე სოცუზრუნველყოფის განყოფილების მიერ შედგენილი და გამგეობის მიერ დამოწმებული სია კი არ წარადგინა, არამედ — პირადად მისი შედგენილი.

ქვედა ცაგერის საკრებულოში მრავალშვილიანი დედების სიების ხელმეორედ გადამოწმების დროს აღმოჩნდა, რომ წითელი ჯვრის ადგილობრივი ორგანიზაციის წარმომადგენელმა თინა გასვიანმა საკრებულოს მუშაკებთან ერთად დაუშვა სიყალბე, რაც იმაში გამოიხატა, რომ მათ მიერ წარმოდგენილ, ბეჭედდასმულ სიაში 49 მრავალშვილიანი ოჯახიდან 13 ოჯახი არასწორად იყო ჩაწერილი.

ანალოგიური დარღვევებია რაიონის თითქმის ყველა საკრებულოში. მაგრამ ჩვენის მხრივ ასეთ ფაქტებზე დღემდე არავითარი რეაგირება არ მომხდარა. რაიონულ გამგეობას საჭიროდ და აუცილებლად მიაჩნია გადაამოწმდეს საკრებულოს გამგებლების მიერ წარმოდგენილი სიები.

ჰუმანიტარული ტვირთის განაწილებისას ადგილი აქვს მოქალაქეთა აბუჩად აგდების შემთხვევებს, რაც იმიტომ ხდება, რომ ზოგჯერ დახმარებას სცემენ შემთხვევითი პირები, რომლებსაც არ გააჩნიათ შინაგანი კულტურა და მოქალაქეებს შეურაცხყოფას აყენებენ.

ამასთან ჯერ კიდევ არის იმის შემთხვევები, როცა რაიონში ყველა სახის ჰუმანიტარული დახმარების შემომტანი პირები შესაბამის დოკუმენტაციას, სადირექტივო მითითებას ტვირთის განაწილების შესახებ და მიმღებთა პერსონალურ სიას არ წარმოადგენენ საკოორდინაციო საბჭოში და ისე იწყებენ მის განაწილებას. ეს ეხება ჰუმანიტარული ტვირთის ყველა შემომტანს, გარდა ლტოლვილებისათვის შემოტანილი ჰუმანიტარული დახმარებისა. მოსახლეობისათვის ნებისმიერი ხაზით, ოფიციალური თუ კერძო პირის მიერ, ასევე სახელმწიფო, საერთაშორისო და საზოგადოებრივი ორგანიზაციების მიერ შემოტანილი ტვირთის მიღება, დაბინავება და განაწილება არ უნდა მოხდეს საკოორდინაციო საბჭოში შესაბამისი პროცედურის გავლის გარეშე.

საკოორდინაციო საბჭოს სუსტი მუშაობის შედეგია თუნდაც ის ფაქტი, რომ დღემდე მათი წევრების მიერ ერთხელაც არ შემოწმებულა შემოტანილი ტვირთის რაოდენობა, ბუნებრივია, ამის გამო შეუძლებელია იმის დადასტურება, შეესაბამება თუ არა დოკუმენტებში აღნიშნული ტვირთის რაოდენობა ფაქტიურად შემოზიდულს. ამასთან გარდა წითელი ჯვრის ადგილობრივი ორგანიზაციისა, არც ერთი სხვა ჰუმანიტარული ტვირთის შემომტანი თვალსაჩინო ადგილზე არ აკრავს ინფორმაციას მიღებული ტვირთის დასახელების, საერთო რაოდენობის, განაწილების წესის და განაწილების დროის შესახებ. ამგვარი ინფორმაცია აგრეთვე არ ქვეყნდება ადგილობრივ პრესაში და არ გადაიცემა ტელევიზიით.

სოციალური სფეროს მუშაკების, საკრებულოთა გამგებლების, ადგილობრივი წითელი ჯვრისა და სხვა მომწოდებელი ორგანიზაციების ცუდი და მოუქნელი მუშაობის შედეგია, რომ ჰუმანიტარული საქონლის მოსახლეობაში დარიგება მათში მადლიერების გრძნობას კი არა უკმაყოფილებას იწვევს, სიის გარეთ დარჩენილი პირები საჩივრებითა და დახმარების მოთხოვნით მიდიან გამგეობაში, პროკურატურასა და საკოორდინაციო საბჭოში. ეს იმიტომ ხდება, რომ სიების შედგენისას საკრებულოებში ადგილი აქვს მიკერძოების შემთხვევებს, არასწორად დგება სიები.

წითელი ჯვარი და სხვა საერთაშორისო ორგანიზაციები დამოუკიდებელია საქართველოს ხელისუფლებისაგან, მაგრამ ეს როდი ნიშნავს იმას, რომ ჰუმანიტარული საქონლის მიღება—განაწილების საქმეში იმოქმედონ თვითნებურად, ყოველგვარი ჰუმანურობის გარეშე, ისედაც სიდუხჭირეში ჩავარდნილი ხალხი კიდევ უფრო გაანერვიულონ.

ეს რაც შეეხება შემოტანილი ჰუმანიტარული ტვირთის გამანაწილებელ ორგანიზაციებს. ამის გარდა ჩვენს მიერ აღრიცხვაზეა აყვანილი უკიდურეს მდგომარეობაში მყოფი 40—მდე ოჯახი, ტუბერკულოზით დაავადებულები, რომლებსაც შეძლებისდაგვარად ვაწოდებთ შემოტანილ ამანათებს.

სოციალური დახმარების განყოფილება — (გამგე ვ. ბაკურაძე) ემსახურება 155 მარტოხელას, რომლებსაც ყოველ სამ თვეში ერთხელ ეძლევა ჰუმანიტარული ამანათი.

ასე რომ, როგორც თავიდანვე მოგახსენეთ, მარტოხელა, ინვალიდ და ნაკლებად უზრუნველყოფილი ოჯახების დახმარებისათვის ბევრი რამ კეთდება, მაგრამ უამრავი კიდევ გასაკეთებელია, რომ ყველას გავწვდეთ, ყველას მზრუნველობა და ყურადღება გავუწიოთ, გავამხნევოთ და სიცოცხლისა და მომავლის იმედი მივცეთ. მატერიალური დახმარება აღმოვუჩინოთ და გადავარჩინოთ.

ამ დღეებში

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს და პროკურატურის ხელმძღვანელებმა განაცხადეს, რომ უკანასკნელ წლებში საქართველოში მომხდარი ოთხი ტერორისტული აქტი ერთმა და იგივე ჯგუფმა განახორციელა. ჯგუფს, რომელსაც ხელმძღვანელობდნენ უშიშროების სამსახურის უფროსის მოადგილე თემურ ხაჩიშვილი და „მაშველთა კორპუსის" ხელმძღვანელი გიგა გელაშვილი, ჩაუდენია გორჯომში მომხდარი გახმაურებული მკვლელობა, გია გულუა, გია ჭანტურია და სოლიკო ხაბეიშვილიც მათი მოკლულია.

29 აგვისტოს განხორციელებული ტერაქტიც ამ პირების სინდისზეა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საგადასახადო პოლიტიკა სტიმული თუ მუხრუჭი?

(დასასრული)

უნდა უშლიდეს წარმოებას, არამედ, პირიქით ხელს უნდა უწყობდეს მას. დღევანდელ საგადასახადო პოლიტიკას ერთმნიშვნელოვან შეფასებას ვერავინ მისცემს, მაგრამ ერთი რამ ცხადია: ამ სფეროში ჯერ კიდევ ბევრია გასაკეთებელი. დახვეწა სჭირდება არა მხოლოდ საგადასახადო პოლიტიკას, არამედ მისი განხორციელების გზებსაც. ეს მუშაობა კი უკვე საკმაოდ ინტენსიურად მიმდინარეობს და, ალბათ, მოკლე ხანში უცხოელ ექსპერტთა დახმარებით მივიღებთ შეიძლება არა სრულყოფილ, მაგრამ ხელსაყრელ საგადასახადო პოლიტიკას. ამის ნიშნები უკვე იკვეთება.

ია ხმელიძე.

არჩევნები, არჩევნები..

ჰიშკართან დროული კაცი იძახის. მეზობლებს უხმობს პასპორტებით, დეპუტატობის კანდიდატის მხარდამჭერთა სიებს აგროვებს. გაუცნობიერებელი ამომრჩევლები მოარბენინებენ პირადობის დამადასტურებელ დოკუმენტებს და თვალისდახამხამებაში ივსება თაბახი.

ნახევარი საათის შემდეგ სხვა ჯგუფი გამოჩნდა.

ჩვილბავშვიანი დედა მთელი ოჯახის პასპორტებით ხელში უკვე ჰიშკართანაა.

—კი მაგრამ, ჩვენ ხომ ჯერ არაფერი გვითქვამს?..

ვიცი, ვიცი, თქვენ უკვე მეორე ხართ. იდოს ეს პასპორტები აქ, კიდევ მოვლენ და...

* * *

—არჩევნების იმედი ხომ გაქვს? ეკითხებიან ერთს.

—იმედი მე მაღლა ღმერთისა მაქვს და კიდევ საკუთარი თავის.

—კი მაგრამ, რატომ ერთი ტომარა ფქვილს გვპირდება, მეორე შაქარს, მესამე „სალიარკას" და რა ვიცი.

—მეტსაც დაგვპირდებიან არჩევნებამდე. არჩევნების შემდეგ ყველაფერი გაქრება.

—რატომ გგონია?

—იმიტომ, ჩემო კარგო, რომ სიკეთეში სიკეთის მქნელი საკუთარ „მეს" არ დებს. ნუთუ არ შეიძლება „მეს" გარეშე?

ჩვენ მხოლოდ სიკეთე და სიყვარული გადაგვარჩენს.

საქართველო - ისრაელი: სიყვარული გზად და ხიდად

დრო ყველაფრის მძლეველია, მხოლოდ ვერ ერევა სიყვარულს. სიყვარული იყო დუღაბი ქართველი და ებრაელი ხალხების ურთიერთობისა. ეს ათასგზით დამტკიცებული ცნებაა და მისი მტკიცების პრეტენზია სრულებით არა მაქვს, მაგრამ მინდა მარადიულ თემას ჩემი პირადი ნახული და გაგონილი მივამატო. და თუ ჩემი ნაცნობ-უცნობი ებრაელობა, რომლებიც დღეს თავიანთ ისტორიულ სამშობლოში იმყოფებიან ან ისევ ჩვენთან არიან, მათთან შეზრდილი ქართველი კაცის გულისთქმას გაიზიარებს, ეს მისთვის დიდი ამაგიც იქნება და დიდი სიხარულიც.

ლეჩხუმში არის სოფელი ლაილაში, ჯანსაღი ჰავითა და საოცრად კეთილშობილი წყაროებით, შეზავებული ტყეებითა და სავარგულებით. ამაში ყველა ლაილაშელი ებრაელი დამეთანხმება, ვისაც ახსოვს ამ სოფლის სიკეთე, მისი წყაროთა დედოფალის „ოქრონიშის" — გემო და სალბუნი, თუნდაც იმიტომ, რომ ამ უნიკალური წყაროს კეთილმოწყობა ცნობილ ებრაელ ქველმოქმედთან — იაკობ სეფიაშვილთან არის დაკავშირებული. არ შეიძლება ამ მთიან სოფელში დაბადებულმა თუ დაბადებულთა შთამომავლობამ დავიწყებას მისცეს სოფელი, სადაც დაიბადა, პირველი ანბანი აქ გაიცნობიერა, მის ლამაზ ეზოში უნავარდია და მის სკოლის კედლებში ცოდნას დაეწაფებია. სკოლაში, რომლის აშენებაში ლომის წილი იმავე იაკობ სეფიაშვილს ეკუთვნის.

ძნელი სათქმელია ჩვენი ურთიერთობის ოცდაექვსსაუკუნოვანი ისტორიის მანძილზე, დროის რომელ მონაკვეთში მოვიდა ეს ხალხი და დამკვიდრდა ჩვენს სოფელში, ან რა მიზეზთა კანონზომიერებამ განაპირობა ყოველივე ეს, მაგრამ ერთი კი ცხადზე ცხადია, რომ ის ფესვები საუკუნეების სიღრმიდან მოდიან. ამის დასტურია ებრაელთა უძველესი სასაფლაოები. და რაც მთავარია, ლაილაშის სინაგოგიდან ჩვენი საუკუნის სამოციან წლებში ქართველ მოღვაწეთა მიერ ისრაელში ჩატანილი უძველესი ებრაული ბიბლიის ფოტოპირი, რომელმაც განაცვიფრა და აღაფრთოვანა არა მარტო ისრაელის სამეცნიერო წრეები, არამედ მთელი ებრაული სამყარო.

საუკუნეთა ურთიერთობამ გამოძერწა ხასიათთა ერთობა და შეთავსებადობა. ებრაული დიასპორა სოფელს თავისებურ კოლორიტს უქმნიდა. ეს იყო ორი ნიჭიერი ხალხის უნიკალური სინთეზი. მიუხედავად განსხვავებული რელიგიისა და ცხოვრების წირისა, ყალიბდებოდა ხასიათთა შეხების წერტილები, რომლებიც სულიერად აახლოებდა ამ ორ უძველეს ხალხს. და დაამტკიცა, რომ ეს ამტანი და გამტანი ხალხი, სულით ძლიერი და გამჭრიახი გონების ხალხია, ლოდინისა და მოთმინების კლასიკური განსახიერება. სწორედ უტეხი სულისა და იმედის უზენაესმა ძალამ ოცდაექვსი საუკუნე ალოდინა და ბოლოს აპოვნინა მათი ისტორიული სამშობლო. მანამდე რომ ასე რუდუნებით შემოინახეს მამა-პაპისეული ადათწესები და რჯული.

დღეს აინშტაინის, ჩაპლინის და სხვა მრავალი გენიოსის მშობელ ხალხს საკუთარი სამშობლო აქვს, და თუ რა სამოთხეები შექმნეს ახლო აღმოსავლეთის ცხელ ქვიშებში, ესეც ხომ საქვეყნოდ ცნობილია. ეს ხომ მათი შემოქმედებითი შრომისა და გონებრივი გენიის უბადლო მაგალითია, რაც უნივერსალური სარკეა ჩვენი ხალხისათვის და ბევრი რამ უნდა ვისწავლოთ ამ ბრძენი ხალხისაგან, რომ ქვეყანას მწარმოებლური შრომა აშენებს და არა მინისტრობისა და გენერლობის მანია.

ჩვენმა სოფელმა მტკივნეულად განიცადა ამ ხალხის სოფლიდან გადინება, რაც ძირითადად ბოლშევიკთა ავბედით ბობოქრობასთან იყო დაკავშირებული, როდესაც შეზღუდეს და რკინის მარწუხებში მოაქციეს მათი შრომისა და შესაძლებლობების პოტენციალი. თავისუფლების მოყვარულმა ხალხმა ვერ აიტანა შეზღუდვათა ეს გაუსაძლისი წნეხი და ძალიან ბევრმა (ყველაზე ძლიერებმა) მიატოვა სოფელი. საქართველოს ქალაქებში ახლო წარსულში კიდევ შეხვდებოდი იმ თაობის უკანასკნელ მოჰიკანებს, გულზე მჯიღს რომ დაიცემდნენ და თვალზე ცრემლი რომ დაუცურდებოდათ ლაილაშის ხსენებაზე.

მე მინდა ამ წერილმა მზის სინათლე ნახოს, რომ არა მარტო ჩემმა ებრაელმა მეგობრებმა, არამედ სხვებმაც იცოდნენ ზოგიერთი მომენტი ჩვენი მეგობრობისა და გულწრფელი სიყვარულისა, რომელიც ჯერ არ ჩანავლებულა და არც მგონია, რომ დავიწყების მტვერი წაეყაროს. დავიწყებას მიეცეს ჩვენი ბავშვობის ცინცხალი პერიოდი, საკლასო მერხებზე ერთად სხდომა, გულითადობა, განუმეორებელი გონებამახვილობა და იუმორი, ახალგაზრდული ოცნებანი, თითქოს ახლაც მესმის მათი ჩამორაკრაკებული გაკვეთილები, ჩამოწიკწიკებული ამოცანები და მაგალითები, თითქოს დღესაც ატყვია მათი ნატერფალები ჩვენი სოფლის ქუჩებს და შემოგარენს.

მჯერა, რომ გაივლის დრო, შეიცვლებიან თაობები, ჩვენს საურთიერთო ქართულ ენას მათი მამა-პაპისეული ივრითი შეცვლის, მაგრამ იგიც მჯერა, რომ ამ სიყვარულზე ჩვენს თაობებს დაუსრულებლად ვესაუბრებით. და როდესაც სინამდვილე ლეგენდათა ბურუსში გაეხვევა, თაობათა ღირსეული წარმომადგენლები მოვლენ და გაიხსენებენ თავიანთ და მათ წინაპართა ნააკვნარს. როგორც ეს გააკეთა, რამდენიმე წლის წინათ კინომცოდნე ოთარ სეფიაშვილმა, ოქრონიშის წყალი რომ წაიღო თავისი მამის საფლავზე საპკურებლად.

არადა უტყუარი მეგობრობის რამდენი მარგალიტის მოყვანა შეიძლება ამ ურთიერთობაზე. თუმცა, ერთის გვერდის ავლა შეუძლებელია. ავბედითმა ომმა დააკავშირა ერთმანეთს ებრაელი დავით მეგრელიშვილი ლაილაშიდან და ქართველი სეით ახვლედიანი ცაგერადან. სად არ ატარა ომის ქარიშხლიანმა გზებმა მგზნებარე მეგობრები და ბოლოს ფაშისტთა ტყვეობის ჯოჯოხეთშიც მოახვედრა. ფაშისტურმა სამსჯავრომ, ისე, როგორც მილიონობით ებრაელს, დათიკოსაც ლიკვიდაცია მოუსაჯა. ასე იოლად დაუსვეს ფაშისტებმა წერტილი კაცის ბედს, და აქ იმძლავრა სიყვარულის ფენომენმა, რომელმაც სძლია სიკვდილს და სასწაული მოახდინა, სეითმა განწირულთა რიგიდან დავითი გამოიყვანა და მისი ადგილი თვით დაიკავა, ხოლო საბედისწერო ასასრულის წინ პროტესტი განაცხადა, რომ ის შემთხვევით არის მოხვედრილი განწირულთა ჯგუფში. ამ უპრეცედენტო მოვლენის წინაშე ფაშისტური თემიდაც აცახცახდა და უძლური შეიქნა. შემდეგმა მოვლენებმა ორთავე [illegible] და აბრუნა, ომის ქარიშხალში ნაწ[illegible] ქართველიც გმირობის ტოლფასია, დიდი რომანის მარგალიტად გამოდგება. ბოლომდე უმწიკვლოდ დარჩა და მისასალმებელია, რომ ამ დიდ ტრადიციას დავითისა და სეითის შთამომავლობა უანგაროდ აგრძელებს.

უკანასკნელი ათწლეულების მოვლენებმა კალეიდოსკოპური სისწრაფით ჩაიარა, სოფელი ებრაელმა მოსახლეობამ კი არა, ქართველებმაც მიატოვა და ნიშანდობლივია ისიც, რომ სულ ახლახან ებრაელთა საძვალეს სოფლის უკანასკნელი მკვიდრი ებრაელი მივაბარეთ. ამით დამთავრდა სოფლის ქართულ-ებრაული ურთიერთობის ეპოპეა. დარჩა ჩვენი ლამაზი მეგობრობის სევდიანი მოგონება, მაგრამ მჯერა, რომ ჩვენგან წასული ებრაელები მოინახულებენ თავიანთ პირველ ასაფრენს, როგორც ახლო წარსულში ისრაელიდან ოჯახთან ერთად მოგვინახულა ელი სეფიაშვილმა. ეს იყო დიდი ხნით დაშორებული ძმების დიდი მონატრებით გამოწვეული სიხარული, ვულკანივით რომ იფრქვეოდა ცრემლად და ღიმილად იღვრებოდა.

ნ. მესხაძე,
ლაილაშის საშუალო სკოლის დირექტორი.

გილოცავთ

გულთამზე შკუბულიანს
გილოცავთ დაბადების დღეს. გისურვებთ ბედნიერებას.
ირმა, გოჩა, ალუდა, რევაზი.

ნეოლინე სალინაძეს
გილოცავთ მანანასა და ავთოს ბედნიერებას.
კაკო ჩარკვიანი, ამირან ჩახულიანი, გუჯუ გურული, ანზორ კვირკაშვილი ოჯახებით.

გამოსათხოვარი

რაინდი გიგლას ძე კოპალიანი

კიდევ ერთი ალალი კაცი წავიდა ამ მუხანათი წუთისოფლიდან, ალალი, უენო და თავმდაბალი, ისეთი, კაციშვილს რომ არასოდეს აწყენინებს რამეს, წავიდა და დაწყვიტა გული ყველას ერთი ვაჟის შემყურე დედას, მოყვარულ დას და მის ოჯახს, კუთხე-მეზობელს, თანამშრომლებს, მეგობრებს, თანაკლასელებს, უბრალოდ ნაცნობებს, დაწყვიტა გული თავისი უდროო ტრაგიკული სიკვდილით.

მხოლოდ 34 წელი იცოცხლა რაინდი კოპალიანმა ამქვეყნად, იცხოვრა ჩუმად, უთქმელი ტკივილებითა თუ სიხარულით. ალალი შრომით ირჩენდა თავს, სხვისი არაფერი დაემადლებოდა, უხაროდა, როცა შრომას დაუფასებდნენ. მოსიყვარულე გული ქონდა, უჩვეულო იყო მისი ამგვარი სათნოება ამ ალვირახსნილ დროში.

დაოჯახებაც ვერ მოასწრო, ცხოვრების უღელი ვერავინ გაუწია, ისე წავიდა ამ ქვეყნიდან, შემზარავი სიკვდილი არგუნა განგებამ.

უფალმა მოიხსენოს და სასუფეველი დაუმკვიდროს.

მეზობლები.

დალოსტი სვანიძე, კუკური მდივანი, ბრიშა ჭილვარია, ალექსი ხაბულიანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ლილი ჯონი ხმელიძეებს დედის
ლიდა ხმელიძის
გარდაცვალების გამო.

რაისაავადმყოფოს სასწრაფო განყოფილების თანამშრომლები თანაუგრძნობენ ონტო ონიანს მეუღლის
შურა ბერიძის
გარდაცვალების გამო.

ლემინო ლიპარტელიანი ოჯახით იუწყება
ასკალო პავლეს ძე ტვილდიანის
გარდაცვალებას და თანაუგრძნობს განსვენებულის ჭირისუფალს.

რაისაავადმყოფოს სასწრაფო განყოფილების თანამშრომლები თანაუგრძნობენ ლამარა და ჯემალ კოპალიანებს
ვერა ბანძელაძის
გარდაცვალების გამო.

სახდაზღვევის ფირმის თანამშრომლები თანაუგრძნობენ ელიკო კოპალიანს ძმის
რაინდის
გარდაცვალების გამო.

დამფუძნებელი — რედაქციის კოლექტივი
რედაქტორი ნ. ნემსაძე.
გაზეთი მუშაობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. ავტორთა აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს რედაქციისას. ავტორები თავად აგებენ პასუხს მასალაში მოყვანილი ფაქტების სიზუსტეზე.
რედაქციის მისამართია: 384100 ქ. ცაგერი, რუსთაველის ქ. №56 ტელეფონი: 23-31.
ცაგერის რაიონული სტამბა